

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4C/131/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7709210511
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimíra Gajdošová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2024:7709210511.17

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

4C/131/2009

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Vladimírou Gajdošovou, v spore žalobcu: A. B. C., so sídlom v D., E. X, správca konkurznej podstaty úpadcu F. E. G., bytom vo H. I., H. XXX, zastúpeného JUDr. Miroslavom Verebom, advokátom so sídlom v Košiciach, Hrnčiarska 3, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, v konaní o náhradu škody

rozhodol:

4C/131/2009

- Žalobu v časti náhrady ušlého zisku a úrokov z omeškania z a m i e t a.
- Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

4C/131/2009

1. Pôvodná žalobkyňa F. E. G., nar. X.XX.XXXX, bytom J. X, A. sa podanou žalobou domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 353 444,-eur a nahradiť jej trovy konania. Žalobu skutkovo odôvodnila tým, že je súdnou exekútkou. Jej exekučná činnosť bola povolená rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR č. 10225/2001-410 dňa 19. 9. 2001 s účinnosťou od 1.10.2001. Dňa 29.1.2004 vtedajší minister spravodlivosti SR Daniel Lipšic rozhodnutím o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu v zmysle ust. § 222 ods. 1 zák. č. 233/95 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekútorskej činnosti (Exekučný poriadok) žalobkyni dočasne pozastavil výkon exekútorského úradu z dôvodu začatia disciplinárneho konania za závažné disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 Exekučného poriadku (ďalej len „EP“). Toto rozhodnutie nadobudlo účinnosť dňom doručenia, t.j. 31.1.2004 a trvalo do právoplatného rozhodnutia v disciplinárnom konaní, t.j. do 18.10.2007. Minister spravodlivosti SR Daniel Lipšic dňa 19.1.2004 podal na Disciplinárnu komisiu Slovenskej komory exekútorov návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobkyni. Disciplinárne konanie bolo rozhodnutím Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov 4DK 4/2004 zo dňa 16.9.2004 prerušené do právoplatného rozhodnutia trestného konania vedeného pod č. ČVS: PPZ-10/BKV-V-2004. Po skončení trestného konania, ktoré bolo ukončené Rozhodnutím samosudcu Špeciálneho súdu č BB-4 Tš 7/2005 zo dňa 2.12.2005 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR

2Toš/3/2006 zo dňa 26.10.2006 bola vec postúpená Disciplinárnej komisii Slovenskej komory exekútorov podľa ust. § 222 ods. 2 Trestného poriadku (ďalej len „TP“), pretože súd zistil, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mohol prejednať ako disciplinárne previnenie iný orgán. Vo veci bolo rozhodnuté dňa 16.5.2007 tak, že disciplinárne obvinená žalobkyňa sa nedopustila disciplinárneho previnenia v zmysle ust. § 220 ods. 2 EP, preto sa podľa § 227 ods. 2 EP disciplinárne opatrenie sa neuložilo. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18.10.2007. Rozhodnutím Ministerstva spravodlivosti SR č. 18389/2006-41 zo dňa 11.1.2007 podľa ust. § 222 EP bol obnovený žalobkyni výkon exekútorského úradu od 15.1.2007. Okrem disciplinárneho konania za ten istý skutok voči žalobkyni začalo trestné stíhanie podľa ust. § 163 ods. 1 TP na základe uznesenia Ministerstva vnútra SR, Prezídia policajného zboru, úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii, Košice ČVS: PPZ-10/BPK-V-2004 zo dňa 23.7.2004. Voči uzneseniu o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia podala žalobkyňa sťažnosť podaním dňa 31.7.2004, doručeným na PPZ, Úrad boja proti korupcii dňa 2.8.2004. Generálna prokuratúra SR, Úrad špeciálneho prokurátora uznesením č. VII Gv 6/04-133 zo dňa 10.8.2004 sťažnosť žalobkyne zamietol. Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR dňa 6.10.2005 pod č. VII Gv 6/04 zo dňa 6.10.2005 podľa ust. § 176 ods. 1 TP podal na žalobkyňu obžalobu pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ust. § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Na základe podanej obžaloby samosudca ŠS v Pezinku pracovisko Banská Bystrica rozhodol v trestnej veci uznesením č. BB-4 TŠ 7/2005 zo dňa 2.12.2005 tak, že podľa ust. § 222 ods. 2 TP postúpil vec disciplinárnej komisii Slovenskej komory exekútorov, pretože zistil, že nejde o trestný čin a žalovaný skutok by mohol prejednať iný orgán ako disciplinárne previnenie. Voči tomuto uzneseniu prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry GP SR podal sťažnosť dňa 5.12.2005, o ktorej rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. 2Toš 3/2006 zo dňa 26.10.2006 tak, že sťažnosť prokurátora zamietol. Rozhodnutím ministra spravodlivosti SR K. E. o dočasnom pozastavení exekútorského úradu vznikla žalobkyni škoda, za ktorú zodpovedá štát v zmysle zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Citujúc § 1, 2 a 18 ods. 1 a 2 citovaného zákona uviedla, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím bol v zmysle ust. § 9 ods. 1 citovaného zák. prejednaný s ústredným orgánom - Ministerstvom spravodlivosti SR, ktorý jej rozhodnutím zo dňa 30.3.2009 pod č. 23507/2009-532/20 priznal náhradu škody za trovy obhajoby v trestnom konaní vo výške 10 454,86 eur. Zvyšnú časť náhrady škody, ktorú si žalobkyňa uplatňovala z dôvodu náhrady škody a ušlého zisku jej nepriznal z dôvodu, že nie je kompetentný vykonať dokazovanie z hľadiska opodstatnenosti nároku. Dokazovanie môže vykonať len súd v súdnom konaní. Žalovaná dňa 8.4.2009 pod č. 23507/2009-532/20 priznala žalobkyni doodškodnenie z titulu náhrady škody za trovy obhajoby vo výške 6 638,78 eur. Okrem už vyššie uvedenej žalovanou priznanej škody si žalobkyňa uplatnila aj náhradu skutočnej škody a ušlého zisku. Mala za to, že v prípade, ak by vyššie uvádzané štátne orgány rozhodovali a postupovali v súlade so zákonom, nebola by nútená ukončiť činnosť exekútorského úradu a dosahovala by také výsledky, ako v predchádzajúcom období. Získané prostriedky by ďalej zhodnotila a nebola by jej vznikla skutočná škoda a ušlý zisk. Existuje tu teda bezprostredná príčinná súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnym úradným postupom štátnych orgánov a ich dôsledkami a vznikom škody. V dôsledku pozastavenia činnosti jej exekútorského úradu došlo podľa jej tvrdení k poklesu v počte predkladaných návrhov na exekútorskú činnosť oproti predchádzajúcemu obdobiu. Takisto došlo k zníženiu efektívnosti hospodárenia exekútorského úradu v neposlednom rade aj k zníženiu príjmov za exekútorskú činnosť. Skutočnú škodu, aj ušlý zisk si žalobkyňa dala vypočítať znalcom v odbore ekonomika a riadenie podnikov AUDIT-POL, s.r.o., Košice, Čermeľská 45. Táto spoločnosť vypracovala znalecký posudok (ZP) č. 5/2008 zo dňa 12.12.2008, v ktorom podrobne rozobrala všetky položky, ktoré tvoria skutočnú škodu. Zároveň podrobne vyšpecifikovala z rôznych hľadísk svoj ušlý zisk. Výšku skutočnej škody tvorí suma 1 701 807,-Sk, t.j. 56 489,65 eur a výšku ušlého zisku tvorí suma 9 461 020,-Sk, t.j. 314 048,33 eur. Náhrada škody spolu požadovaná žalobkyňou tvorí sumu 11 162 827,-Sk, t.j. 370 538,-eur, ktorá je znížená o čiastočné plnenie žalovanej sume 17 093,64 eur.

2. Žalovaná písomným podaním zo dňa 11.12.2009 uznala právny titul pre žalobkyňou uplatnenú náhradu škody podľa zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, avšak žiadala, aby súd pre stanovenie škody (ušlého predpokladaného zisku) nariadil nezávislé znalecké dokazovanie zamerané na porovnanie daňových priznaní žalobkyne z obdobia pred rozhodnutím o dočasnom pozastavení výkonu funkcie exekútora.

3. Súd na určenie výšky škody a ušlého zisku za obdobie od 31.1.2004 do konca roka 2006 nariadil znalecké dokazovanie. Znalec L. F. M., PhD doručil súdu ZP č. 6/2010 dňa 3.9.2010.

4. Žalovaná v dodatočnom vyjadrení k žalobe zo dňa 13.4.2011 žiadala žalobu zamietnuť a žalobkyni nepriznať náhradu trov konania. Citujúc § 1 ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. uviedla, že základným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu sú 1/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu, 2/ vznik skutočnej škody a 3/ príčinná súvislosť medzi nimi. Dôkazné bremeno pritom spočíva na žalobkyni a uvedené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu musia byť splnené kumulatívne. Rozhodnutím podpredsedu vlády a ministra spravodlivosti SR K. E. zo dňa 29.1.2004 č. 1209/0452/42-E bol žalobkyni pozastavený výkon exekútorského úradu podľa § 220 ods. 1 EP až do právoplatnosti rozhodnutia v disciplinárnom konaní. Žalobkyňa považuje tento postup ministra spravodlivosti za nesprávny – nezákonný, nakoľko podľa jej vyjadrenia po dobu dočasného pozastavenia výkonu exekútorského úradu táto nevykonávala exekútorskú činnosť a bola jej po túto dobu spôsobená škoda titulom ušlého zisku, ktorý by bola dosiahla, keby nemala pozastavenú činnosť súdneho exekútora. Podľa názoru žalovanej minister spravodlivosti postupoval v súlade s § 222 ods. 1, 3 EP a neporušil žiadnu právnu povinnosť, právnu normu. Úkon ministra, ktorým dočasne pozastavil výkon exekučnej činnosti žalobkyne až do právoplatnosti rozhodnutia, nebol protiprávnym úkonom, preto jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím, ktoré by porušovalo poriadok postupu predpísaného právnou normou alebo určeného povahou a funkciou postupu, a teda postup ministra pri vydaní rozhodnutia o dočasnom pozastavení exekútorskej činnosti nebol nesprávnym úradným postupom, ktorý by zakladal žalobkyni právo na náhradu škody podľa § 18 zákona č. 58/1969 Zb.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 26.4.2004 k dodatočnému vyjadreniu žalovanej mala za to, že nárok uplatnený žalobou vychádza z nesprávneho úradného postupu a z nezákonného rozhodnutia. Za nesprávny úradný postup považovala 1/ návrh ministra spravodlivosti na začatie disciplinárneho konania a 2/ postup ministra spravodlivosti K. E., ktorým vydal rozhodnutie č. 1209/0452/42-E zo dňa 29.1.2004 o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu z dôvodu podania návrhu na začatie disciplinárneho konania. Argumentovala, že návrh na začatie disciplinárneho konania má účinky a dosah na predmetné konanie, ako nezákonné rozhodnutie (napr. policajného orgánu o vznesení obvinenia), ktoré bolo v ďalšom konaní zrušené (zastavené, resp. oslobodzujúci rozsudok). Keďže o návrhu nemožno hovoriť ako o rozhodnutí, iba ktorého nedôvodnosť možno v zmysle zákona označiť ako nezákonnosť, takúto nedôvodnosť o návrhu je možno označiť iba ako nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorým stojí žalovaná škoda. Rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu rovnako považovala za nesprávny úradný postup dôvodiac, že minister mohol a nemusel titulom začatia disciplinárneho konania pozastaviť výkon exekútorského úradu a disciplinárne konanie mohlo prebehnúť za stavu ponechania výkonu exekútorského úradu, ide síce o zákonné rozhodnutie, avšak nesprávne, o čom svedčí zastavenie samotného disciplinárneho konania. Rozhodnutie ministra je teda súčasne nezákonným rozhodnutím, nakoľko je v rozpore so zákonom. Minister podľa jej názoru rozhodnutie vydal nedôvodne v rozpore so zákonom, nakoľko nenastala okolnosť, ktorú predpokladá zákon podľa § 222 ods. 1 EP, keďže ho vydal pred začatím disciplinárneho konania. Toto rozhodnutie bolo titulom, na základe ktorého došlo k pozastaveniu jej výkonu exekútorského úradu, čím jej vznikol nárok na škodu, ktorá je v príčinnej súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím – iba na základe ktorého rozhodnutia jej nezákonne bola odňatá možnosť konať (produkovať zisk, čo spôsobilo ostaté škodové skutočnosti). Následným postupom ministra bola tlačová konferencia, ktorú zvolal 2.2.2004 a ktorá bola prenášaná prostredníctvom médií, kde informoval o tomto širokú verejnosť, čím bola zničená jej povesť. Za nezákonné rozhodnutie považovala aj uznesenie Ministra vnútra SR, Prezídia policajného zboru, úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii Košice zo dňa 23.7.2007, sp. zn. ČVS: PPZ-10/BPK-V-2004, ktorým bolo proti nej začaté trestné stíhanie, ktoré konanie skončilo zastavením v disciplinárnom konaní. Ide tu o vzájomne právne poprepávané konania, kde trestné konanie skončilo zastavením disciplinárneho konania, pre ktoré mala v rozpore so zákonom pozastavený výkon exekútorského úradu. Preto je potrebné vec posúdiť v celom jej rozsahu a pre účely príčinnej súvislosti vychádzať z 1/nesprávneho úradného postupu a súčasne nezákonného rozhodnutia ministra, 2/ nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v návrhu na začatie disciplinárneho konania a 3/ nezákonného rozhodnutia o trestnom stíhaní, ktoré skončilo zastavením disciplinárneho konania. V ďalšej časti vyjadrenia poukázala na skutočnosť, že žalovaná uznala jej nárok, čo do základu a v ďalšom konaní je potrebné preukázať už len výšku samotnej škody. Považovala za právne neudržateľný terajší postoj žalovanej, ktorým neuznáva už uznaný nárok.

6. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 23.5.2011 a poukazujúc na R 35/1977 a § 4 ods. 1 zákona č. 58/199 Zb mala za to, že musia byť splnené podmienky, aby sa poškodený mohol domáhať

náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to 1. rozhodnutie musí byť právoplatné, 2. rozhodnutím musí byť poškodenému spôsobená škoda, 3. rozhodnutie musí byť zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Argumentovala, že rozhodnutie ministra spravodlivosti SR, ktorým rozhodol o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu nebolo príslušným orgánom zrušené pre jeho nezákonnosť, teda nebola splnená jedna z taxatívnych podmienok na to, aby sa žalobkyňa mohla domáhať náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.. Odmietla zodpovednosť za zničenú povesť žalobkyne spôsobenú médiami dôvodiac, že uvedená ujma jej bola spôsobená masovokomunikačnými prostriedkami. Žalobkyňa za nezákonné rozhodnutie pre účely konania o náhradu škody považuje aj uznesenie MV SR, Prezídia policajného zboru, úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii, Košice zo dňa 23. 7. 2004, sp. zn. ČVS: PPZ - 10/BKP-V-2004, ktorým bolo proti nej začaté trestné stíhanie. Tu žalovaná namietla neexistenciu príčinnej súvislosti medzi citovaným uznesením a vznikom škody. K začatiu trestného stíhania žalobkyne došlo až po vydaní rozhodnutia ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu, a preto nemožno konštatovať bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi údajným nezákonným uznesením o začatí trestného stíhania a vznikom škody.

7. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 6.9.2011 sa nestotožnila s právnym názorom žalovanej, že v danom prípade sa nejedná o nesprávny úradný postup, čo vyvodzuje z ináč správneho názoru, ktorý ale nesprávne aplikuje na predmetnú vec, že v prípade nesprávneho úradného postupu ide o náhradu škody vyvolanej inou činnosťou štátnych orgánov, než rozhodovacom. Opakovane poukázala na skutočnosť, že rozhodnutie ministra o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu bolo vydané dňa 29.1.2004, doručené jej bolo dňa 31.1.2004, pričom návrh na začatie disciplinárneho konania bol predsedovi disciplinárnej komisie doručený dňa 19.2.2004. Uzavrela, že minister spravodlivosti teda učinil úkon - vydal rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu jej exekútorského úradu bez splnenia zákonných podmienok, a to začatia disciplinárneho konania ako to predpokladá zákon v § 222 ods. 1 EP. V inej lehote minister nebol oprávnený takto konať, a preto bol jeho postup nesprávny (a súčasne nezákonný, ako aj samo jeho rozhodnutie nezákonné). V danom prípade pre účely posúdenia nesprávneho úradného postupu sa neposudzuje správnosť, či nesprávnosť rozhodnutia ako takého, po obsahovej stránke, teda samotná rozhodovacia činnosť, ale tu sa posudzujú úkony orgánu, ktoré v konečnom dôsledku v každom konaní vyústia do určitého rozhodnutia. Súčasne toto rozhodnutie je aj nezákonné, pre ktorú nezákonnosť sa rovnako aplikuje absencia splnenia uvedenej zákonnej podmienky a to § 222 ods. 1 EP. Bolo by proti právnej logike a právnym zásadám označiť takéto rozhodnutie za zákonné. Navyiac, u predmetného rozhodnutia ministra neexistoval opravný prostriedok a nebolo možné sa voči nemu riadne brániť. Podľa jej názoru boli splnené všetky podmienky na uplatnenie náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutia. Rozhodnutie ministra bolo právoplatné, proti ktorému nebol prípustný opravný prostriedok. Rozhodnutím ministra bola spôsobená škoda, nakoľko titulom jeho rozhodnutia nemohla vykonávať exekučnú činnosť, čo malo negatívne následky na jej príjme (ktoré skutočnosti sú predmetom samotného konania). Rozhodnutie musí byť zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, pričom však táto skutočnosť nemusí byť doslova vyslovená, a pre tieto účely sa aplikuje aj rozhodnutie o zastavení konania, oslobodzujúci rozsudok a pod. (de facto sa tým deklaruje nezákonnosť predchádzajúceho rozhodnutia). Nezákonnosť rozhodnutia však nie je možné preskúmať v samotnom konaní o náhradu škody (ani ako predbežnú otázku), pretože tú už dostatočne vyriešil orgán, ktorý rozhodnutie zrušil alebo zmenil, príp. disciplinárne, či trestné konanie zastavil, resp. vydal oslobodzujúci rozsudok. Avšak vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu ministra o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu, osobitne existuje rozhodnutie, ktoré ho zrušilo, resp. zmenilo. Ide o rozhodnutie podpredsedu vlády a ministra spravodlivosti SR M. N. zo dňa 11.1.2007, č. 18389/2006-41, o obnovení výkonu exekútorského úradu. Platí tu pritom analógia, ako pri zastavení napr. trestného konania, či oslobodzujúceho rozsudku, že nezákonnosť nemusí byť výslovne vyjadrená a nezákonnosť predchádzajúceho rozhodnutia sa vyvodzuje z takéhoto (nového) rozhodnutia. Teda v danom prípade sú splnené všetky tri podmienky pre uplatnenie nároku (aj) titulom nezákonného rozhodnutia. Rovnako považovala za nesprávny názor žalovanej, že nie je daná jej zodpovednosť titulom zničenia jej profesionálnej a súkromnej povesti, v dôsledku informovania verejnosti médiami o dočasnom pozastavení jej exekútorského úradu, keďže aj sama tvrdí, že ujma jej bola spôsobená masovokomunikačnými prostriedkami. Názor žalovanej je tu veľmi zúžený, pretože prehliadla skutočnosť, že masovokomunikačné média prezentovali iba informácie produkované ministrom spravodlivosti, na zvolanej tlačovej konferencii, prenášanej prostredníctvom týchto médií, cez ktoré minister informoval širokú verejnosť o jej „delikte“, čo malo priamy vplyv na ďalšiu jej činnosť. Ona ale vôbec netvrdí, že ujma jej bola spôsobená masovokomunikačnými

prostriedkami, ale tvrdí, že tieto (iba) prenášali informácie prezentované práve ministrom čím poukazuje na zodpovednosť žalovanej. Navyiac, tlačová konferencia o informovaní dočasného pozastavenia jej úradu zo dňa 29.1.2004 bola vykonaná dňa 2.2.2004, kde disciplinárne konanie začalo až dňa 19.2.2004. Minister nielenže jej nezákonne, bez právneho titulu pozastavil výkon jej úradu, ale o tomto ešte aj informoval širokú verejnosť. Pre účely tohto konania je treba za nezákonné považovať rovnako aj uznesenie Ministerstva vnútra SR, Prezídia policajného zboru, úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii, Košice zo dňa 23. 7. 2004, sp. zn. ČVS: PPZ-10/BPK-V-2004, ktorým bolo proti nej začaté trestné stíhanie, ktoré konanie skončilo zastavením v disciplinárnom konaní. Na doplnenie uviedla, že štandardný a teda správny úradný postup a súčasne zákonné rozhodnutie pre dočasné pozastavenie výkonu exekútorského úradu sú také, že najprv je začaté disciplinárne konanie voči exekútorovi, resp. vznesené obvinenie voči nemu, až po čom nasleduje dočasné pozastavenie tohto výkonu (analogicky neprichádza do úvahy opačný postup). Podkladom pre uplatnenie náhrady škody je potom toto zrušené, či zmenené rozhodnutie (disciplinárneho alebo trestného konania), resp. iné rozhodnutie o jeho zastavení, či oslobodzujúci rozsudok, pretože toto nezákonné rozhodnutie bolo príčinou aj následného rozhodnutia o dočasnom pozastavení exekútorského úradu, ktorá nútená nečinnosť exekútora spôsobila škody na jeho strane. V danej veci sa však postupovalo opačne, kde najprv bolo vydané rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu - bez splnenia zákonnej podmienky podľa § 222 ods. 1 EP, teda bezdôvodne jej bolo zamedzené konať a až potom bolo začaté disciplinárne konanie. Avšak rozhodnutie ministra malo vplyv na vznik tu prejednávanej škody, pretože výkon exekútorského úradu jej bol, aj keď nezákonne, pozastavený. Súčasne aj následne začaté disciplinárne a trestné konanie proti nej bolo zastavené, teda titulom náhrady škody je aj uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré skončilo zastaveným disciplinárnym konaním. Je teda evidentné, že (opačný) postup, ktorým minister najprv dočasne pozastavil výkon jej exekútorského úradu, až po čom začalo disciplinárne konanie, pre „ktoré“ (neexistujúce konanie) jej dočasne pozastavil činnosť, je hlboko v rozpore so zákonom a potom tento jeho postup bol nesprávnym úradným postupom a jeho rozhodnutie nezákonným rozhodnutím. Na záver opakovane zdôraznila, že žalovaná uznala nárok.

8. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 8. 11. 2011 tvrdenie žalobkyne týkajúce sa jej uznania nároku považovala za zavádzajúce, nakoľko žalobkyňa si uplatnila náhradu škody a náhradu za ušlý zisk z titulu trestného stíhania a dočasného pozastavenia výkonu exekútorského úradu, pričom jej boli v rámci predbežného prerokovania nároku priznané len trovy obhajoby v trestnom konaní a v ďalšej časti o náhradu škody a náhradu za ušlý zisk v súvislosti s dočasným pozastavením výkonu exekútorského úradu bola odkázaná na súd, nakoľko orgán príslušný na predbežné prerokovanie žiadosti nebol kompetentný vykonávať dokazovanie z hľadiska opodstatnenosti nároku. Uviedla, že v rámci už prebiehajúceho súdneho konania síce došlo k uznaniu právneho titulu uplatnenej náhrady škody (základu), avšak následne došlo k zmene právneho názoru na daný skutkový stav a jednoznačne uviedla, že nároky žalobkyne neuznáva. Nakoľko nebolo právoplatne rozhodnuté o základe nároku v zmysle Občianskeho súdneho konania (čo ani jeden z účastníkov nepožadoval), súd je povinný prihliadať na všetky námietky žalovanej a vysporiadať sa s nimi vo svojom meritórnom rozhodnutí. Preto tieto námietky považuje za neopodstatnené. V ďalšej časti sa vyjadrila ku všetkým konaniam a rozhodnutiam, v dôsledku ktorých mala žalobkyňa vzniknúť škoda, a ktoré majú tvoriť základ jej nároku na náhradu škody. Prvotne žalobkyňa ako základ svojho nároku uviedla rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení exekútorského radu, ktoré označila za nezákonné. Následne žalobkyňa uviedla ako základ nároku nielen vyššie uvedené rozhodnutie ministra spravodlivosti, ale aj nesprávny úradný postup, ktorý mal spočívať v návrhu na začatie disciplinárneho konania a v postupe ministra spravodlivosti, ktorým vydal rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu. Mala za to, že v zmysle zákonnej úpravy zákona č. 58/1969 Zb. ako aj z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR jednoznačne vyplýva, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom ide o zodpovednosť objektívnu. Opakovane poukázala na skutočnosť, že v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., rozhodnutie, ktorým mala byť spôsobená škoda musí byť ako nezákonne zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Súd rozhodujúci o škode nie je oprávnený skúmať zákonnosť alebo nezákonnosť namietaného rozhodnutia, pretože toto skúmanie nie je v jeho právomoci a musí vychádzať zo záveru, že namietané rozhodnutie je zákonné a teda nespôsobilé pre uplatnenie si nároku na náhradu škody, nakoľko pre konanie o náhradu škody platí, že nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku poškodeného subjektu už vyslovená príslušným orgánom. V prvom rade je nevyhnutné vyriešiť otázku, či je rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu rozhodnutím vydaným v správnom konaní, teda či ide o správne rozhodnutie a či je voči tomuto rozhodnutiu prípustný opravný prostriedok, či má tento riadny

opravný prostriedok aj odkladný účinok. Túto otázku je nevyhnutné riešiť predovšetkým z toho dôvodu, kedy došlo skutočne k pozastaveniu výkonu exekútorského úradu, či sa žalobkyňa mohla aktívne brániť voči tomuto rozhodnutiu a či toto rozhodnutie mohlo byť preskúmané príslušným orgánom, ktorý by bol oprávnený posudzovať jeho zákonnosť, resp. nezákonnosť. V súvislosti s riešením vyššie uvedenej otázky poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. M-Sždov 7/03 zo dňa 11. 6. 2003, ktorý jednoznačne ustálil, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu je správnym rozhodnutím, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok. Z citovaných zákonných ustanovení s prihliadnutím na judikát Najvyššieho súdu SR je teda jednoznačné, že rozhodnutie ministra spravodlivosti, ktorým bol dočasne pozastavený výkon exekútorského úradu žalobkyne, je správnym rozhodnutím, proti ktorému je prípustný riadny opravný prostriedok, t. j. rozklad, pričom tento má odkladný účinok. Žalobkyňa nevyužila zákonnú možnosť pre podanie rozkladu, teda nevyužila zákonné riadne opravné prostriedky na nápravu stavu, ktorý považovala za nezákonný. Z uvedeného vyplýva, že pozastavenie výkonu exekútorského úradu malo byť účinné a realizované odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu. Žalovaná tiež uviedla, že žalobkyňa nevyužila zákonnú možnosť podať návrh na protest prokurátora, na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v občianskoprávnom konaní podľa ust. § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, v rámci ktorého bola oprávnené domáhať sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia a v prípade preukázania nezákonnosti predmetného rozhodnutia jeho zrušenia a nového rozhodnutia. Konštatovala, že žalobkyňa ani jednu z tohto komplexu právnych možností nevyužila a v priebehu celého trvania pozastavenia výkonu exekútorského úradu ani raz nepožiadala o zrušenie rozhodnutia, príp. o povolenie opätovného výkonu exekútorského úradu, nevyvíjala žiadnu aktivitu na odstránenie ňou označovaného nezákonného zásahu. V dôsledku tejto nečinnosti sa rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu stalo právoplatným a nakoľko nebolo zrušené alebo zmenené, aj zákonným a teda nespôsobilým pre vznik nároku na náhradu škody podľa zák. č. 58/1969 Zb.. Mala za to, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o obnovení výkonu exekútorského úradu zo dňa 11.1.2007 nemožno považovať ani za rozhodnutie, ktorým sa zrušilo alebo zmenilo rozhodnutie, ktorým bol dočasne pozastavený výkon exekútorského úradu, z dôvodu jeho nezákonnosti. Tento záver jednoznačne vyplýva z toho, že rozhodnutím o obnovení výkonu exekútorského úradu nebolo zrušené ani zmenené rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu pre nezákonnosť, napr. na základe rozkladu, žaloby, ústavnej sťažnosti a teda toto rozhodnutie len stratilo svoju účinnosť pričom naďalej ostalo platným (nebolo zrušené ani zmenené). Rozhodnutie o obnovení výkonu exekútorského úradu je novým rozhodnutím v správnom konaní vydanom na základe nových skutočností a nového skutkového stavu. Analógia ustanovení podľa prvej časti druhej hlavy zák. č. 58/1969 Zb. nie je v tomto prípade prípustná. Nesúhlasila ani s tým, že v danom prípade sa jednalo o nesprávny úradný postup, ktorý mal spočívať v postupe ministra spravodlivosti, pri ktorom došlo k vydaniu rozhodnutia o dočasnom pozastavení výkonu exekúcie (podľa § 18 cit. zák.). V tomto zákonom ustanovení je upravená objektívna zodpovednosť štátu spojená s nesprávnym úradným postupom, ktorým sa rozumie porušenie pravidiel obsiahnutých v právnych normách týkajúcich sa postupu štátneho orgánu pri jeho činnosti. Spravidla ide o postup nesúvisiaci s rozhodovacou činnosťou, aj keď zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v rámci rozhodovacej činnosti nie je vylúčená, avšak pre túto formu zodpovednosti štátu je určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodráža. Pokiaľ štátny orgán zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za tým účelom zhromažďuje podklady, hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje a pod..., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejaví práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu byť hodnotené len podľa ust. § 1 - 17 zák. č. 58/1969 Zb.. Za nesprávny úradný postup podľa vyššie citovaného ustanovenia teda nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne a nemalo byť vydané, prípadne malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností (rozsudok Najvyššieho súdu SR 6Cdo 115/2010 zo dňa 31. 5. 2011). Čo sa týka žalobkyňou označeného nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v podaní návrhu ministra spravodlivosti na začatie disciplinárneho konania, tento taktiež nespĺňa podmienky nesprávneho úradného postupu, nakoľko bolo a je právom ministra spravodlivosti podať návrh na začatie disciplinárneho konania (§ 223 EP) a o tomto koná a rozhoduje disciplinárna komisia (§ 225 EP). Pri podaní návrhu ministrom spravodlivosti nedošlo k žiadnemu porušeniu objektívneho práva, nakoľko tu zákon upravuje len právo ministra spravodlivosti podať návrh na začatie disciplinárneho konania, neupravuje žiadny postup pri podávaní tohto návrhu, v príčinnej súvislosti s ktorým by teoreticky mohla vzniknúť škoda. Okrem uvedeného

je taktiež potrebné uviesť, že v rámci disciplinárneho konania, ako aj v rámci trestného konania boli zistené nedostatky žalobkyne pri výkone exekučnej činnosti, ktoré však neboli príslušnými orgánmi na konanie a rozhodnutie vyhodnotené ako trestný čin (Špeciálny súd Pezinok) alebo disciplinárne previnenie (Disciplinárna komisia Slovenskej komory Exekútorov). Žalovaná mala za to, že nakoľko nie sú splnené zákonné podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu, nakoľko rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu nie je nezákonným rozhodnutím v zmysle ust. § 4 zák.č. 58/1969 Zb., žalobkyňou označovaný postup ministra spravodlivosti nie je nesprávnym úradným postupom v zmysle ust. § 18 zák. č. 58/1969 Zb. a to ani v zmysle konštantnej judikatúry, pričom súd musí na tieto skutočnosti prihliadať, aby nevznikol právne nekonsolidovaný stav. Žiadala súd, aby rozhodol podľa ust. § 152 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku o nesplnení podmienky nezákonnosti rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu a tým o absencii zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, teda o základe nároku na náhradu škody, medzitimným rozsudkom.

9. Súd vo veci rozhodol medzitimným rozsudkom č.k. 4C/131/2009-371 zo dňa 29.11.2011 v spojení s opravným uznesením zo dňa 22.12.2011 a to tak, že Rozhodnutie ministra spravodlivosti K. E. č. 1209/04-52/42-E zo dňa 29.1.2004 o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu z dôvodu začatia disciplinárneho konania nie je nezákonným rozhodnutím podľa § 1 ods. 1 a § 4 zák. č. 58/1969 Zb., žalobkyňou označený postup ministra spravodlivosti nie je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 18 zák. č. 59/1969 Zb. spôsobilým prívodiť vznik škody žalobkyňi, o trovách konania súd rozhodne až v konečnom rozhodnutí.

10. Uznesením Krajský súd v Košiciach č.k. 1Co 56/2012-415 zo dňa 27.06.2013 odvolaním napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia vytkol súdu, že neodstránil zjavný rozpor medzi predmetom konania, ktorý je vymedzený v žalobe a skutkovými tvrdeniami žalobkyne počas konania, nakoľko bez ich odstránenia nie je možné ustáliť predmet konania z hľadiska popísania rozhodujúcich skutkových okolností nároku. Zároveň vytkol súdu aj formu rozhodnutia, nakoľko použitie medzitimného rozsudku neprichádza do úvahy, ak súd na základe vykonaného dokazovania dospeje k záveru, že nárok je nedôvodný. Za takejto situácie by totiž už neostávala na ďalšie konanie žiadna skutková ani právna otázka a konečný zamietavý rozsudok by iba kopíroval rozsudok medzitimný.

11. Po zrušení veci odvolacím súdom žalobkyňa v podaní zo dňa 8.11.2013 upresnila, že náhradu škody si uplatňuje z dôvodu nezákonného rozhodnutia ministra zo dňa 29.1.2004.

12. Súd následne ďalším čiastočným rozsudkom zo dňa 10.4.2014 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 28.4.2016 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi 53.284,05 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že o zvyšku nároku (ušlom zisku - úroku z omeškania) rozhodne v konečnom rozhodnutí. V konečnom rozhodnutí rozhodne aj o trovách konania. Tento rozsudok bol rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/357/2016 zo dňa 25.10.2017 potvrdený. Na základe dovolania žalovanej Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 4 Cdo 180/2018 zo dňa 28.1.2019 odložil vykonateľnosť čiastočného rozsudku zo dňa 10.4.2014 v spojení s dopĺňacím čiastočným rozsudkom z 28.4.2016 a v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25.10.2017 do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní žalovanej.

13. Dopĺňacím rozsudkom zo dňa 27.02.2020 č.k. 4C/131/2009-677 súd prvej inštancie rozhodol, že dopĺňa výrok rozsudku zo dňa 10.04.2014 č.k. 4C/131/2009-438 tak, že o zvyšku nároku (ušlom zisku - úroku z omeškania) rozhodne v konečnom rozsudku. Tento dopĺňací rozsudok odôvodnil názorom odvolacieho súdu o potrebe doplnenia čiastočného rozsudku tak, aby bolo zrejmé, že súd prvej inštancie ponechal rozhodnutie o zvyšku nároku v konečnom rozsudku. Tento dopĺňací rozsudok bol súdom prvej inštancie vydaný potom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 28.11.2019 č.k. 4Cdo/180/2018-658 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.10.2017 sp. zn. 1Co/357/2016 a dopĺňací čiastočný rozsudok Okresného súdu Rožňava zo dňa 28.04.2016 č.k. 4C/131/2009-480 a vrátil vec súdu prvej inštancie a odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

14. Uznesením Okresného súdu Prešov z 01.04.2016 č.k. 1K 12/2016, ktoré bolo v Obchodnom vestníku SR zverejnené 15.04.2016 bol na majetok žalobkyne vyhlásený konkurz a do funkcie správcu konkurznej podstaty bol ustanovený A. B. C. so sídlom kancelárie v Prešove, Levočská 2. V súlade s ust. § 47 ods. 1 a 3 zák. č. 7/2005 Z.z. tak došlo k prerušeniu konania zo zákona (ex lége). Správca

konkurznej podstaty podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 28.01.2020 oznámil, že navrhuje pokračovať v tomto konaní, preto sa stal účastníkom konania namiesto úpadcu.

15. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 14.7.2021 sp. zn. 9Co/103/2020 tak, že potvrdil čiastočný rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom a nepriznal stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

16. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 28.2.2023 sp. zn. 4Cdo/274/2021 tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.7.2021 sp. zn. 9Co/103/2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že odvolací súd sa pri riešení rozhodujúcej právnej otázky (splnenia podmienky podania opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorý sa už otázkou splnenia podmienky podania opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu exekútorovi, ktorý je administratívnym aktom aplikácie práva zaoberal v rozhodnutiach sp. zn. 2MCdo/17/2011, 4Cdo/176/2020 a 4Cdo/340/2020, v ktorých konaniach konajúce senáty dospeli k záveru, že rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu exekútorovi, je administratívnym aktom aplikácie práva, ktorý nemožno napadnúť odvolaním, lebo minister ho nevydáva v správnom konaní. Exekučný poriadok priamo nezaložil vecnú príslušnosť súdu preskúmať rozhodnutia správnych orgánov v správnom súdnictve. To však neznamená, že takéto rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom. Pokiaľ žalobca nenapadol vydané rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu samostatnou žalobou na súde, rozhodnutím súdu o jeho oslobodení spod obžaloby nedošlo zároveň k zrušeniu vydaného rozhodnutia ministra spravodlivosti o zastavení výkonu exekútorského úradu žalobcovi (dokonca ani v príčinnej súvislosti s oslobodzujúcim rozsudkom, či analogicky v súvislosti s vydaným uznesením o vznesení obvinenia). Na tieto rozhodnutia nadväzuje rozhodnutie MS SR sp. zn. 6SŽ/196/01, v ktorom Najvyšší súd dospel k záveru, že právomoc súdov v správnom súdnictve na preskúmanie rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa § 247 ods. 1 a nasl. O.s.p. je daná aj v prípade, ak v osobitnom zákone nie je výslovne uvedené, že takéto rozhodnutie je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Súd v takýchto prípadoch skúma, či boli splnené podmienky ust. § 244 ods. 2 O.s.p., či boli alebo mohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti priamo dotknuté. Z uvedeného dôvodu bola daná právomoc NS SR na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu - ministra spravodlivosti, aj keď to priamo exekučný poriadok nevyslovil.

17. Dovolací súd je toho názoru, že pokiaľ žalobkyňa v danej veci nenapadla vydané rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu samostatnou žalobou na súde, rozhodnutím súdu o zamietnutí žaloby nedošlo zároveň k zrušeniu vydaného rozhodnutia ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu žalobkyne (dokonca ani v príčinnej súvislosti s oslobodzujúcim rozsudkom, či analogicky v súvislosti s vydaným uznesením o vznesení obvinenia). Pokiaľ teda odvolací súd založil svoje rozhodnutie v tej spomínanej otázke na inom právnom názore, podľa ktorého hlavnou a rozhodujúcou priamou príčinou zmenšenia majetkového stavu žalobkyne bolo rozhodnutie ministra o pozastavení exekútorskej činnosti, pretože bez neho by k vzniku ušlého zisku žalobkyne nebolo došlo, preto toto rozhodnutie spĺňa predpoklady nezákonnosti a zakladá nesprávny úradný postup ministra pri jeho vydaní a preto tiež odvolací súd konštatoval splnenie zákonnej podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím ministra v ich príčinnej súvislosti so zmenšením majetku žalobkyne, treba mať za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

18. Krajský súd v Košiciach po opätovnom prejednaní veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 9Co/78/2023-753 zo dňa 20.9.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.10.2023 tak, že zmenil napadnutý čiastočný rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom a žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu. K tomuto rozhodnutiu dospel odvolací súd na podklade záveru, že pokiaľ v danej veci žalobkyňa nenapadla vydané rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu samostatnou žalobou na súde, nie je naplnená zákonná požiadavka vyžadovaná ust. § 4 ods. 1 zák.č. 58/1969 Zb. a teda, že nárok na náhradu škody možno uplatniť len vtedy, pokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť zrušil príslušný orgán. Bez splnenia tejto podmienky sa nemôže úspešne domáhať žalobkyňa náhrady škody titulom nezákonného rozhodnutia. Z tohto dôvodu dospel súd prvej inštancie k nesprávnejmu právnejmu záveru, ak uzavrel, že nárok žalobcu je dôvodný. Uznesením zo dňa 4.3.2024 odvolací súd zamietol

návrh žalovanej na doplnenie rozsudku o výrok, ktorým by jej priznal náhradu trov prvoinštančného konania s odôvodnením, že o trovách konania sa rozhodne až v konečnom rozhodnutí, v ktorom sa rozhodne o zostávajúcich nárokoch (ušlom zisku a úrokoch z omeškania).

19. Predmetom rozhodnutia súdu prvej inštancie sa stal teda zostávajúci nárok o ušlom zisku a úrokoch z omeškania.

20. Súd vo veci nariadil pojednávanie a vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, písomnými podaniami strán sporu, listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav:

21. Z rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR č. 0225/2001-410 zo dňa 19.9.2001 vyplýva, že F. E. G., bola s účinnosťou od 1.10.2001 vymenovaná za súdnu exekútorku do exekútorského úradu so sídlom v A., J. X.

22. Rozhodnutím o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu č. 1209/0452/42-E zo dňa 29.1.2004 podpredseda vlády a minister spravodlivosti SR K. E. dočasne pozastavil exekútorský úrad F. E. G. z dôvodu začatia disciplinárneho konania za závažné disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 EP. Rozhodnutie nadobúda účinnosť dňom doručenia a pozastavenie trvá do právoplatnosti rozhodnutia v disciplinárnom konaní. Po dobu pozastavenia výkonu exekútorského úradu nesmie exekútor vykonávať svoju činnosť. Proti tomuto rozhodnutiu nebol prípustný rozklad.

23. Podaním zo dňa 28.1.2004 podal F. K. E. návrh na začatie disciplinárneho konania proti disciplinárne obvinenej F. E. G.. Návrh bol predsedovi disciplinárnej komisie doručený 19.2.2004.

24. Rozhodnutím Disciplinárneho senátu Disciplinárnej komisie SKE č.k. DK 4/2004 zo dňa 16.9.2004 sa v zmysle § 11 písm. b) Disciplinárneho poriadku SKE prerušilo disciplinárne konanie DK 4/2004 disciplinárne obvinenej F. E. G. do právoplatnosti rozhodnutia v trestnom konaní vedenom pod ČVS: PPZ-10/BKP-V-2004. Toto rozhodnutie bolo doručené F. E. G. 21.9.2004.

25. Uznesením samosudca Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica č.k. BB-4 Tš 7/2005 zo dňa 2.12.2005 rozhodol v trestnej veci F. E. G., O. P. pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona tak, že podľa § 222 ods. 2 TP vec postúpil disciplinárnej komisii SKE, pretože súd zistil, že nejde o trestný čin, ale zažalovaný skutok by mohol iný orgán prejednať ako disciplinárne previnenie, o ktorom je tento orgán príslušný rozhodovať.

26. Uznesením č.k. 2 Toš 3/2006 zo dňa 26.10.2006 Najvyšší súd SR zamietol podľa § 148 ods. 1 písm. c) TP účinného do 1.1.2006 sťažnosť prokurátora proti rozhodnutiu Špeciálneho súdu Pezinok.

27. Disciplinárna komisia SKE rozhodnutím č.k. DK 4/2004 zo dňa 16.5.2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18.10.2007 rozhodla, že disciplinárne obvinená F. E. G. sa nedopustila disciplinárneho previnenia v zmysle ust. § 220 EP, a preto sa v zmysle § 227 ods. 2 EP disciplinárne opatrenie neukladá.

28. Podpredseda vlády a minister spravodlivosti M. N. rozhodnutím o obnovení výkonu exekútorského úradu č. 18389/2006-41 zo dňa 11.1.2007 obnovil F. E. G., súdnej exekútorke výkon Exekútorského úradu so sídlom v A. od 15.1.2007.

29. Rozhodnutím o prerokovaní uplatneného nároku F. E. G. na náhradu škody v sume 1 701 807 Sk a náhradu ušlého zisku v sume 9 461 020 SK z titulu trestného stíhania a dočasného pozastavenia výkonu exekútorského úradu č. 23507/2009-532/20 zo dňa 30.3.2009 priznalo Ministerstvo spravodlivosti SR F. E. G. náhradu škody za trovy obhajoby v trestnom konaní vedenom na Špeciálnom súde v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica vo výške 10 454,86 eur a žiadosti o náhradu škody v časti prevyšujúcej 10 454,86 eur (314963 Sk) a o náhradu ušlého zisku uplatneného vo výške 9 461 020 Sk nevyhovelo.

30. Rozhodnutím č. 23507/2009-532/20 zo dňa 8.4.2009 priznalo Ministerstvo spravodlivosti SR F. E. G. na základe dodatočne predloženého dokladu doodškodnenie z titulu náhrady škody za trovy obhajoby vo výške 6 638,78 eur (200 000,- Sk).

31. Znalec K. L. A. D., D. vo svojom ZP č. 5/2008 zo dňa 12.12.2008 vypracovanom na žiadosť F. E. G. vo veci náhrady škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu Ministerstva spravodlivosti SR určil skutočnú škodu vo výške 1 701 807,-Sk a ušlý zisk 9 461 020,-Sk, teda celkom 11 182 427 Sk.

32. Zo ZP znalca L. F. M. vyplýva, že skutočná škoda bola znalcom určená na 53 284,05 eur, výška ušlého zisku 68 447,97 eur a vplyv inflácie 12 383,26 eur.

33. Úlohou súdu bolo podľa rozsudku odvolacieho súdu prvoradé zistiť, či je daný základ nároku na priznanie náhrady ušlého zisku a úrokov z omeškania.

34. Podľa § 222 ods. 1 zák.č. 233/1995 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom období o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) minister môže pozastaviť exekútorovi výkon exekútorského úradu, ak bolo proti nemu začaté trestné konanie za úmyselný trestný čin alebo za trestný čin súvisiaci s exekučnou činnosťou a to až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa. Rovnako môže pozastaviť exekútorovi výkon exekútorského úradu, ak bolo proti nemu začaté disciplinárne konanie za závažné disciplinárne previnenie podľa § 220 ods. 2 a to až do právoplatnosti rozhodnutia.

35. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v čase účinnom v rozhodnom období (ďalej len „cit. zákon“) štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

36. Podľa § 1 ods. 2, cit. zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

37. Podľa § 3 cit. zákona, ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

38. Podľa § 4 ods. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

39. V citovanom zákonom ustanovení sú vymedzené špecifické podmienky, ktoré sú zákonným predpokladom uplatnenia si nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia.

40. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ"), uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

41. V prejednávanej spore sa žalobkyňa podanou žalobou po zamietnutí žaloby v časti náhrady skutočnej škody domáhala uloženia povinnosti žalovanej nahradiť jej ušlý zisk spolu s úrokmi z omeškania titulom nezákonného rozhodnutia vtedajšieho ministra spravodlivosti SR o dočasnom pozastavení výkonu exekútorského úradu zo dňa 29.1.2004. Po vyhlásení konkurzu bol do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovený žalobca A. B. C.. V konaní nebolo sporné, že pôvodná žalobkyňa F. E. G., mala na základe rozhodnutia vtedajšieho ministra spravodlivosti SR K. E. dočasne pozastavený výkon exekútorského úradu, a to odo dňa 29.1.2004 do 15.1.2007. Spornou skutočnosťou bola dôvodnosť nároku na náhradu škody žalobcu a jej výška.

42. Súd v prejednávanej veci, berúc do úvahy právny názor dovolacieho a odvolacieho súdu, ktorým je viazaný dospel k záveru, že základ nároku žalobkyne nie je daný.

43. Rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu exekútorovi je potrebné považovať za administratívny akt aplikácie práva, ktorý nemožno napadnúť odvolaním, lebo minister ho nevydáva v správnom konaní. Exekučný poriadok priamo nezaložil vecnú príslušnosť súdu preskúmať rozhodnutia správnych orgánov v správnom súdnictve. To však neznamená, že takéto

rozhodnutie nie je preskúmateľné súdom (viď. rozhodnutie NS SR sp. zn. 6SŽ/196/01). Žalobkyňa v danom prípade nenapadla vydané rozhodnutie ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu jej exekútorského úradu samostatnou žalobou na súde. Uznesením Najvyššieho súdu SR 2Toš/3/2006 zo dňa 26.10.2006 bola vec postúpená disciplinárnej komisii Slovenskej komore exekútorov podľa § 222 ods. 2 Trestného poriadku, pretože súd zistil, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mohol prejednať ako disciplinárne previnenie iný orgán, a následne disciplinárny orgán rozhodol dňa 16.5.2007 tak, že disciplinárne obvinená F. E. G., súdna exekútorka sa nedopustila disciplinárneho previnenia v zmysle § 220 ods. 2 Exekučného poriadku, preto podľa § 227 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo uložené disciplinárne opatrenie. Týmto rozhodnutím, ale nedošlo k zrušeniu vydaného rozhodnutia ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu exekútorského úradu F. E. G..

44. Platné právo priznáva ušlý zisk ako súčasť poskytnutia úplnej náhrady za spôsobenú škodu. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20.9.2023 bola žaloba v časti skutočnej škody zamietnutá, a to z dôvodu, že základ nároku nie je daný. Žalobca v ďalšom konaní nenavrhol žiadne ďalšie dôkazy. Z vykonaného dokazovania nevyplynulo splnenie podmienky na uplatnenie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia v zmysle § 4 zákona č. 58/1969 Zb., nakoľko právoplatné rozhodnutie ministra spravodlivosti SR nebolo pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom. Žalobca nepreukázal, že by úpadca F. E. G. proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti SR podala žalobu na súd, za účelom jeho preskúmania. Zo záverov ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že ani skutočnosť, že trestné konanie bolo skončené tak, že vec bola postúpená Disciplinárnej komisii Slovenskej komory Exekútorov, nakoľko bolo zistené, že nejde o trestný čin ani právoplatné rozhodnutie Disciplinárnej komisie o tom, že sa disciplinárne obvinená nedopustila disciplinárneho konania a ani nové rozhodnutie ministra spravodlivosti SR, ktorým bol F. E. G. obnovený výkon exekútorského úradu, nemali za následok zrušenie rozhodnutia o pozastavení výkonu jej exekútorského úradu pre jeho nezákonnosť. Z uvedeného dôvodu súdu neostávalo nič iné ako žalobu zamietnuť. Nakoľko základ nároku na náhradu ušlého zisku a úrokov z omeškania nebol daný súd nevykonával dokazovanie ohľadom výšky uplatneného nároku.

45. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

46. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške trov konania sa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

4C/131/2009

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Rožňava v dvoch písomných vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu (t.j. zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).